

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592492576/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

og om Gulnare var Gulnare, forsvandt Slottet. Det kommer der af at maatte tvivle!

Nu hørtes mange Kanonskud, som om der blev leveret en Træfning, og Hjertet hævedes derved; thi alle vi Mænd eller Mandfolk have en hemmelig Længsel efter Kamp; i en Tid af vort Liv ere vi Helte, beredte til at kæmpe og døe for det, vi elske; men mest bliver det ligesom paa *Piazza del popolo* med løst Krudt. Det gjør ondt at tænke sig, at man mest har levet i Phantasien og holdt sig Heltemod som sjelden eller aldrig dragen Sabel; man skammer sig over, at naar man endelig har fundet den Ubekjendte, Unævnte, Livets store, skønne X, er det saa Lidt, man har at byde. Men se, efter Skuddene følge farvede Lys, der stige høit mod Himlen, udfolde sig oppe under det dybe Blaa og sprede sig i en gylden Regn, der synes aldrig at naae Jorden. Dette kan man idetmindste! Sindet løfter sig, løfter sig høit, udfolder sig i den rene Æther, der kommer til at indaande, og skee, hvad der vil, kan aldrig synke igien.

Derpaa kom en Mængde Sole, Ildpyramider o.s.v., der eventyrlig oplyste Cypresserne, som staae paa Bjergets Afhang. De syntes en utilgængelig Ø, et køligt Fristed hinsides Ilden; det glimtede fra dem som af Bajonetter, der vilde beskytte fire Flygtninge, hvis de vovede Forsøget paa at komme derover – hui-is-is, da kom det, slog op og ud i Luften med utallige Raketter og med »Sværmeres, der krydsede hinanden, hviskede og hvislede. Et Øieblik saae de ud som smaa Fisk, et andet Øieblik som haleløse Høns, men endelig som det, de virkelig vare: som Crinoliner, hver med et funkende Øie, der tillige tjente som Tunge. Hvor det bevægede sig, suste og hvislede! Der var en meget lang Fisk eller Crinoline, som meget alvorlig sagde: Hui-is-is, hvordan gik det til? – En anden, der paafaldende mindede mig om Fru v. H., svarede: Hui-is-is, Deres Naade, hui-is-is, det er græsseligt, jeg beder for hende, hui-is-is. – I hui-is-is, jeg beder med, hui, og med det Samme for min Stedson, sagde en Tredie. – En Fjerde, som, med min naadige Frues Tilladelse, virkelig lignede Friherre v. Hompesch, der til min Overraskelse havde faaet Crinoline paa, ilede urolig om, sigende: Hui-is-is, det smerter mig dybt, hui-is-is! Hvad er det egentlig? Jeg havde aldrig troet det! Hui-is-is! – Da foer en Rakket, der, hvis den ikke havde været saa smækker, vilde have mindet mig om Comtesse Felicia, tæt forbi Friherren og sagde: Surr, De var jo selv med! – Saa sprang det Hele med et stort, lystigt Knald, som